

Illustreret Familieblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 2.

Illustreret Familieblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forstub

Den 10de Januar 1893.

Illustreret Familieblad
etspejeres af C. Wulfsberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Paa Andejagt.

Sara Nyplads.

Af

Waldemar Schaf.

(Slutning.)

aa den anden Side Vejen, ligeoverfor Saras Stue, boede John med sin Læredreng. John gik under Navn „Haandværkeren“. Arbejdets Deling var endnu ikke indført i Bygden. Hver Vinteraften var Bonden og hans Dreng sine egne Haandværkere, John var bare dygtigere, han kunde fortsætte videre der, hvor Bondens egen Færdighed slap op. Han var saaledes ofte paa Vandring udenfor Bygden, og paa sit eget Værksted var han Smed, Snedker, Maler, Glasmeister etc. i en Person.

Da Sara flyttede ind til sig selv, var John paa Bytur for at gjøre Indkjøb til sit Værksted. Straks efter sin Hjemkomst gik han over til Sara for at se til hende; han fandt det at være en Binding at have faaet en Nabo, da Stedet laa for sig selv i en Udkant af Dren, op imod Fjeldsiden.

Sara, som havde et lidet Horn i Siden til Mændene fra tidligere Dage, var forbeholden og ordnede ved denne første Visit. „En lig ung Vejrhanne, hvad bryder han sig om et gammelt Menneſte? Han ser lur ud, men mig narret han ikke,“ tænkte Sara og arbejdede sig mere og mere op i sin Mening, „at det var bedst at være forsigtig,“ hun huffede mange Hændelser fra sin Livserfaring og var tilfreds med sin egen Forsigtighed, da Døren var lukket efter ham.

Om Aftenen i Tusmørket kom John igjen og havde sin Læredreng med. Han slog sig ned foran Pejsten, hvor Sara sad med Hornbriller paa Næsen og strikkede paa en Strømpe.

John begyndte at tale om sin Moder og fortælle om sig selv og sine Farter omkring i Bygden. Sara tøvede lidt efter lidt op, hun fortalte om sine Gjenordigheder, som fornemmeligt søltes ved Drenens og Binduets Mangle og Længselen efter de tilvante tidligere Forholde.

„Du trives nok ikke i din egen Stue, Sara,“ sagde John om lidt, „men hvad siger Du, om jeg sætter ind et nyt Bindue og sætter en Ferntrommel paa Dvnen, som kan standse Varmen lidt paa Farten?“

„Tror Du, jeg har Raad til flige Udgifter?“ spurgte Sara ganske overrasket ved Forslaget.

„Jeg tager Arbejde i Bytte, Sara. Siden Moder døde, er mine Arbejdsklæder i en daarlig Forfatning, Du kan strikke og lappe for mig, saa er jeg din Haandværker — det er saa rart med Moders Stue, den drager ligesom Foden hidover.“

Det sidste Tillæg gjorde, at Sara straks modtog Tilbudet. Tjendstabet var nu gjort, og man gik over fra at tale om egne Forholde til Bygdens.

Deres Livslyn viste sig snart at være meget forskjelligt, den ene vilde fremad, den anden holde tilbage. „Vi vil nu altid tørne sammen med vore Meninger, — men jamen er hun morsom,“ sagde John leende til Læregutten bagefter.

John havde den Glæde ovenpaa sit Arbejde, at se Sara staa ved Kirsebærtræet og betragte det nye Bindue udenfra. Aldrig havde han følt sig mere tilfredsstillt efter et Arbejde, og Sara ytrede i Forbigaaende, da hun takkede ham: „Det hjalp da lidt paa Dvnen ogsaa, før var det nu bare som at stifte ind en Halmvif, om jeg saa havde hele Forklædet fuldt af Ved, nej den Dvnen burde Du have, som vil have alting saa stort og aparte.“

En Formiddag, Sara gik over til Værkstedet med istandsat Løj, spurgte hun, inden hun var naaet over Tærstelen: „Der svævede noget forbi oppe i Vejen, som lignede Lensmanden over to store Roktejhul, hvad var det monstro?“

„Lensmandens Kariol,“ svarede John tørt, uden at se op fra Arbejdet.

„Hvad siger Du, Kariol? — noget, som ruller henad Jorden — at han ikke flammer sig for at puste sig sig op, arme Kræf — ja, var jeg bare Vorherre, saa skulde jeg vel pille Stormodigheden ud af ham.“

Men nu brast John ud i en saa ustandselig Latter, sekunderet af Læregutten, at Sara lagde Løjet fra sig paa nærmeste Gjenstand og gik sin Vej,

grublende over, hvor det nye Kjøretøj var kommet fra, hvem der havde fundet paa at lave det og i Særdeleshed over, hvilken Straf den syndige Lensmand vilde faa, som havde det første Hjulredskab, Sara havde seet, paa sin Samvittighed. Sara tænkte paa John som en farlig Mand — det kunde ligne ham.

Der blev en lang Ordveksling i Hviletiden. Sara saa med sine brune glasagtige Øjne over Brillerne hen paa Johns stramme Underlæbe og Stjælmen i Øjet, naar han forsvarede Hjulredskabets Indførsel i Bygden. Han kom ingen Vej. Først da han fortalte om Bibelens Bogne, svarede hun tvilende: „mon tro det?“ og gav saa tabt.

„Du maa vænne Dig til noget af hvert nu, Du er kommen til Hovedbygden, huff paa, at Du bare har været i Anekset før,“ trøstede John.

„Ja, der var nu saa meget, meget bedre,“ erklærede Sara for at have det sidste Ord.

Paa en af sine Byrejser havde John faaet fat paa nogle Fyrstikæsker, som det første nye af den Slags i Bygden. Ved Hjemkomsten stak han Hovedet indom Saras Dør, gav hende en Væſke i Haanden og lo: „Bynnt, Sara, gjæt, hvad det er, til jeg kommer indom.“

Da han havde luftet Døren efter sig, drejede Sara Væſten i Haanden med en fortænkt Mine — den lugtede ikke godt. Bedst at være forsigtig, det var neppe raadeligt at lægge den fra sig i Stuen, hun gik forsigtig ud i Svalen og stak den ind i et Hjul i Muren, ryddede saa lidt tilside efter sit Arbejde, medens hun tænkte op og ned hvad en saa liden Ting kunde bruges til. Vindsel til et Ræſte? Nej, Folk var da ikke blevne „splitter gale“ heller. Men hun vilde da ikke vise Nysgjerrighed heller — „bedst at sige, jeg har spist Indholdet, saa kan han beholde Hemmeligheden for sig selv,“ tænkte Sara og lod sig ingenting.

Det var temmelig mørkt, inden John havde gjort fra sig, da kom baade han og Gutten.

„God Aften, Sara!“

Sara hilsede.

„Velkommen hjem! jeg fik ikke engang Tid til at sige Tak, da Du viste Dig i Døren, men det smagte svært godt.“

„Det er ikke dit Alvor vel? Du har da vel aldrig faldt paa det?“

„Jeg syntes nu ikke, den kunde være til Bynt, og da mente jeg — men sig, hvad er det for noget.“

„Tag frem Væſten, saa skal jeg vise Dig noget, som Du aldrig gjættede, om Du holdt paa til imorgen,“ sagde John lettet. „Der er da flere Ting i Livet end bare Bynt og Mad — vent lidt.“

Sara hentede Væſten, men da John rev af den første Stikke, sagde Sara højtideligt: „Kan dette gaa kristeligt til, ser det rart ud, Varme af en Pinde, det er næsten som Tornebusten paa Sinai Bjerg.“

„Ja, sig det, Sara! Gud hjælper Menneſkene at opfinde Lettelser i Arbejdet, nu skal Du bare se, først tænder vi paa Pejsten, saa lægger vi i Dvnen, Du kan tro, disse er gode at have om Morgenen istedetfor Ildstalet.“

„Gaar det an, saa bliver jeg rigtig glad,“ sagde Sara begejstret. „Naar jeg tænker paa, hvormangen Vintermorgen jeg har staaet og rent stivfrosset, medens jeg holdt paa at slaa Varme med Ildstalet, og nu dette — bare stryge af en Pinde. Vi Kvinder vil ikke vide, hvad Møje er herefter; thi det gif bestandig paatværs, jo travlere vi havde, jo nødigere vilde Knussten tænde, og Morgenskræbet var nu altid det værste.“

7de Januar var en Mærkedag i Bygden, da var der altid stort Selskab hos Amtmanden, hvormod Kygterne vidste at fortælle de eventyrligste Ting baade forud og bagefter.

John foreslog at fejre Aftenen i Saras Stue og forsøge Kaffebrøden, som nu var kommen i Brug hist og her iblandt Almuen, fornemmelig ved selskabelige Sammenkomster.

Sara havde hørt saamegen Tale om denne Drik, som skulde kunne holde Folk vaagne hele Natten, men paa Lien fulgte man ikke Moden, hverken naar det var Tale om Beklædning eller Beværning, Sara havde aldrig seet en Kaffebrønde.

„Bare hmaa, graa Tingester — det er hverken noget for Øjet eller Smagen, som det nu er,“ bemærkede Sara, da John tog et Kræmmerhus op af Trøjelommen, og hun bed i en Bønne. „Det er

nu ikke alt, som er saa rart, fordi det har faaet et stort Ord paa sig.“

„Du kan tro, Driften er god alligevel, jeg har faaet den ofte paa Byturene,“ trøstede John.

„Ja, saa er det nu Tillavningen da,“ bemærkede Sara. „Den skal jo først brændes og gvides istykket og saa koges bagefter i Vand?“

John gik lidt nærmere ind paa Tillavningsmaaden og meldte sig saa til efter Arbejdstid.

„Ja, det bliver saamen meget Arbejde det, men for en Gangs Skyld kunde det være bra at vide lidt om dette nye Traktament i Bygden,“ tænkte Sara og gav sig ifærd med Arbejdet.

Raffen var allerede færdig. Medens hun ventede paa Gæsterne, gik hun ud og ind og saa fra sin egen Anretning og over til Amtmandens toetages Hus paa den anden Side Elven, hvor hvert eneste Bindue var oplyst, og derfra mod Stjernehimmelen, som straalende i al sin Glants, og smaafnaktede med sig selv: „Herregud, hvor lidet vi Menneſter formaar, naar ikke engang Amtmanden kan magte mere.“

Saa hørtes Johns Fodtrin i Sneen, Sara skyndte sig at bemærke: „Kaffe er ikke det ringeste godt efter min Smag, men vær saa god og prøv selv.“

Johns Ansigt blev langt og alvorligt, da han saa paa Anretningen. En Tallerken med Kaffler, samt to Tallerkener med tyk Kaffe og to Tæſkeer ved Siden.

Det saa ud, som om John læste en lang Bordbøn, han holdt Hænderne under Bordet, medens Drengen, som var mere nysgigen, tog en Ske af det Tyltste, som han straks sprutede ud over Gulvet.

„Stjæms Du ikke, som sender dette Ukrudd ud over Gulvet,“ skjændte Sara, men hun tog sig straks igjen, da hun fik se John ind i Ansigtet. „Er ikke Raffen rigtig kanſte?“ spurgte hun medgyrlig.

„Det Tyltste skal ikke være med,“ fik John med Møje frem.

„Men det er jo det Tyltste, som koster Pengene,“ indvendte Sara til Forsvar for sin Fremgangsnaade.

„Savist, ja,“ indrømmede John, „men nu faar jeg forsøge — det er et vist Lag — og se nu gif det bedre.“

John fortalte senere, at han sjelden havde moret sig saa godt som paa Amtmandens Fødselsdag, han vilde ikke undværet Synet af Saras Kaffebrød for meget.

Hun kunde nok senere være med paa at drikke en Kop Kaffe hos andre, eftersom Kaffebrøden blev mere og mere almindelig — men tillave den — aldrig. „Det kunde jo John gjøre, som gjorde det bedre.“

For Sara gif Maren, det ene som det andet. Hun forsøgte aldrig Gudstjenesten og Altergungen, og huffede hun da stadig at stifte paa sine Klædninger, saa de kunde lufte, for at ikke Møl skulde ødelægge dem.

Hendes bedste Dage faldt ind, hvergang der kom nogen af hendes Venner fra Lien til Dren. Da blev der altid medbragt noget til hende, dels Ved, dels Madvarer, samt Uld til Spinding, og det færdige Arbejde taget med tilbage.

Da fik Sara Bæſted om alle sine helligste Interesser, som gav Stof for Tanken under hendes ensomme Liv. Hun var ellers mest alene; thi med det Samvær i Hviletimerne, som John og Drengen imellem ofrede paa hende, ophørte al Anledning for Sara til at høre sig selv tale. Hun kjendte ingen paa Dren, og det lille, hun af og til opfangede af Forholdene, gav hende Indtryk af, at Verden stod paa Ende, færdig til at falde sammen. Hun hørte mest om Daarftab og Løstind og al Slags Løsgjængerer, som man aldrig vidste af før.

Præsten ibrede imod somme Wildfarelser, og det gjorde han Ret i — det var altfor galt, som det var.

Præsten var i Saras Øjne den eneste usyndige Mand, som ikke faldt ind under hendes Kritik; han stod i Herrens Tjeneste, den øvrige Menneſkehed i Verdens Lænkebaand.

Saras længste Rejser havde været til Kirken, Sæteret og Vigardene. Hver St. Hans blev hun afhentet med Baad fra sine tidligere Hjem, og disse Besøg var hele Mares Glands punkt. Hun gav sig da god Tid for at sætte sig ind i Stellet, om det var som i hendes Tid. For hvert Besøg var hun

Forbedringer indførte, Vættelser i Arbejdet for Tilværelsen.

I Stuerne fik man Uhre, som viste Tiden, hun havde været nødt til at rette sig efter Sol, Maane og Stjerner og, naar Himmelen var overtrukket, efter Hanens Galen og sine egne Fornemmelser, om man var nogenlunde udhvilet. Ikke alle Haner var lige gode Morgenvægtene, men var man saa heldig at have faaet en saadan, fik den leve, indtil den døde af sig selv.

Saa fik man Fyrstikkerne, og Ildstaalet blev lagt tilside til Brug under Puden i Buggen for at beskytte BARNET imod Forbytning af de Underjordiske.

Senere fik man Kogeovne i Stuerne, et stort Gode fremfor de aabne Stovene. „Det er ingen Sag nu,“ sagde Sara, „jeg kunde næsten saa Lyft til at begynde paany.“

Men da Sara oplevede at se Ole Siens mange Udhuje ombyggede til et eneste, med Fjøs og Faarehus i 1ste Etage og Springvand, da erklærede hun rent ud: „Arbejdet herefter bliver nu bare en Leg imod i min Tid, man faar aldrig vide, hvad Slid er. Her gif jeg og drog paa alt det, Dyrene skulde have, fra 5—6 forskellige Steder, ligesom for at holde Hus med Foderet, ingen tænkte paa, at der spildtes lidt paa hvert Sted, Indsigten var ikke bedre.“

Naar nogen klagede over Tidens Pinagtighed, var gjerne hendes Svar: „ja, Vorherre faar høre paa meget, det er rart, han ikke er træt af os for længe siden og sender os Barkebrød igjen, saa vi kan lære at være tilfredse med, hvad vi har. Min Taalmodighed vilde for længe siden stoppet op, det ved jeg.“

Smellem maatte hun dog tage sig selv i Skole. Naar Silden eller Fisken var bleven sur, Poteterne bløde og daarlige, saa hun kviede sig under Maaltidet, formanede hun sig selv: „Sult er den bedste Kof, tænk om jeg intet havde.“ Saa læste hun sin Børbøn og takkede bagefter for Maden. Det var atter en Sejr over sig selv, som maatte til, om hun ej vilde blive andre til Byrde.

Hendes hemmelige Sorg var, at hun kunde komme til at dø alene. „Jeg tør aldrig sætte Krogen paa Døren, ellers maa de brække Døren op, naar det hænder,“ fortalte hun til John en Aften, idet han gif.

„Na, Du bliver mindst 100 Aar,“ trøstede John, „og naar den Tid kommer, har jeg vel baade Kone og Børn, som kan besøge Dig. Sæt Krogen paa om Matten.“

Døden overraskede hende under et Sommerbesøg paa Lien. Da hun forstod, det blev hendes sidste Færd, syntes Sara, at Gud havde gjort alt saa mageløst godt for hende, hun maatte bare stamme sig, som ikke fuldt ud havde lagt alle sine Sorger paa ham, men nu burde de Unge lære af hende og gjøre det bedre.

Hendes første Tjeneste.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fort.)

5te Kapitel.

Da Grace Ellis, halvt blindet af Sneen og gennemvaad, naaede Gaden bortenfor Hjørnet paa Radley Plads, standsede hun og betragtede de mørke Omgivelser. Hun vidste ikke, hvad hun nu skulde gjøre. Aldrig havde hun været paa en Gade i London saa sent paa Aftenen, og hun følte sig ikke blot ussel, men var ogsaa bange.

Fernbanetogene til Bindon gif ikke om Matten, saa det nyttede ikke at gaa til Stationen. Men hun maatte se til at finde sig et Ly for Matten et eller andet Sted, indtil Morgenens frembrød. Pludselig erindrede hun, at hendes Fætter, Bob Wells, skulde rejse hjem med et tidligt Tog.

Hurtig vendte hun sig mod Gutten, som endnu stod ved hendes Kiste, og spurgte ham, om han kjendte en Person ved Navn Wells, der tjente i „Tre Konger“.

„Jeg kjender Værtshuset ret godt.“

„Saa vil jeg vente her, medens Du spørger efter min Fætter. Han kommer nok, naar han hører, at jeg trænger ham og er i Nød. Løb hurtig, og jeg skal ikke glemme Dig.“

„Maaffe nok en Selspence at tjene,“ tænkte Gutten, idet han for afsted saa hurtig, han kunde. Der var et Vedudsalgstid lige ved, Kisten stod ved Indgangen, og Grace sad og lænede sig op til Døren og beskyttede sit Ansigt saa godt, hun kunde, mod den bidende Vind og drivende Sne. Men det var saa frygtelig koldt, saa ensomt at vente der i Gaden, at hendes Taarer randt hurtigt, medens hun skjalt af Kulde og Frygt.

En Politibetjent kom hen til hende og sagde venligt til hende: „Min gode Pige, hvorfor standser Du her i saadant Vejr?“

„Jeg venter blot paa en Ven,“ svarede hun hulkende. „Vær saa snil at lade mig saa blive her; for jeg har lovet at være her, indtil han kommer.“

„Hvorfor skulde jeg jage Dem væk? Men hvoraf kommer det, at De er saa sent ude?“

„Jeg har netop forladt min Tjeneste,“ svarede hun.

„Forladt Tjenesten! De maa være kommen afsted i Hast!“

„Ja.“

„Om! jaget bort med et Minuts Opfigelse? Jeg har hørt om slikt før.“

„Ja,“ lød det ydmyge Svar.

„Og hvorfor, om jeg tør spørge?“

„Jeg blev med Urette anklaget.“

„Na, ja, jeg kan tro det. Vi er alle uskyldige, indtil vi bliver opdagede,“ svarede Manden med et skjælnst Blik, idet han fortsatte Vejen i sit Distrikt.

„Selv Politibetjenten har mig mistænkt for Slethed,“ sukede den stakkels Grace. „Hvilken elendig Skabning jeg maa være i hans Øjne! Men min Fader i Himmelen kjender mit Hjerte, og han ved, at om jeg end ofte er svag og taabelig, saa er jeg dog i dette Tilfælde uskyldig.“ Hun hulkede stærkt under disse Tanker, og en hurtig Bøn steg fra hendes Hjerte til ham, hvis Dre altid er aabent for sine Børns Bønner.

Endelig kom Bob Wells løbende, fulgt af Gutten.

„Men, Grace, er det muligt? Hvad er det, som har bragt Dig ud saa sent og det til og med i slikt et Vejr? Jeg kunde neppe tro mine egne Øren, da den lille Fyr kom og fortalte mig, at Du ventede paa mig.“

Politibetjenten kom henimod dem; han havde hele Tiden iagttaget Pigen og havde Lyft til at se Resultatet af Mødet med hendes Ven.

„De er kjendt med denne unge Kvinde, formoder jeg?“

„Ja, ganske rigtig; hun er min Kusine. Min og hendes Moder bor ved Siden af hinanden nede i Bindon.“

„Det er godt, at De er kommen, for det ser ud til, at hun er meget ulykkelig, og Gaden er ikke det bedste Sted for unge Landspiger saa sent paa Matten.“

Gutten og Bob Wells tog Kisten mellem sig, og Grace gif ved Siden af dem og fortalte sin Fætter om alle sine Viderværdigheder.

„Hun havde aldeles ingen Ret til at blande sig op i mine Affærer eller til at anklage mig for saadant,“ sagde Grace, idet hun hentydede til Frøken Burnet.

„Det havde hun naturligvis ikke. Jeg ønsker bare, jeg havde hende her ude i Kulden for at kunne vise hende, hvad det vil sige at blive kastet ud paa Gaden i en Nat som denne. Hvad vil Du gjøre nu, Grace?“

„Al! Hvis jeg bare kunde saa Ly for Matten, saa kunde jeg rejse til Bindon med det første Tog i Morgen tidlig.“

„Bed Du da ikke, hvor Du kan gaa hen?“

„Jeg kjender ikke en Sjæl i London — ikke en eneste, som jeg kunde bede om Logis og Seng, skjønt jeg har Penge til at betale med.“

„Vær ikke bange; jeg skal nok finde et Sted til Dig. Det glæder mig, at Du rejser hjem med det samme Tog som jeg. Din Moder vil vel blive glad, naar hun ser Dig igjen? Hun ved nok, at Du ikke har gjort noget, Du behøver at stamme Dig over.“

Bob havde pralet af at være istand til at skaffe sin Kusine et Ly for Matten; men idet han saa sig omkring til de nærliggende Kramboder, fandt han Størsteparten af dem lukkede — kun nogle saa Værtshuse var endnu aabne. Til sidst udbød han:

„Jeg ser, at der endnu er lyst i Madam Whites, Grønthandlerstiens, Binduer; hun er sandsynligvis endnu ikke gaaet til sengs. Hun kjender mig, og jeg tror nok, at hun vil lade Dig sove i sit Værelse i de saa Timer, der er igjen, til bort Tog gaar. Skal jeg spørge hende?“

„Ja, gjør det, er Du snil, for jeg føler, at jeg vil falde om af Kulde, hvis jeg længere bliver her ude paa Gaden.“

Bob bankede paa Døren, og gamle Madam White kom hinkende ned Trappen, kun halvt paa klædt og med et Schawl over Skuldrene.

„Hvad vil De saa sent paa Matten?“ spurgte hun. „Na, er det Dem, Bob Wells? Er De fra Forstaanden, siden De forstyrer mig paa denne Tid?“

„Det er sent, Madam White, men De maa dog gjøre mig en Tjeneste. Her er min Kusine, Grace Ellis, som imorgen tidlig med første Tog skal rejse til Bindon og ønsker at saa et Leje her inat.“

„Jeg har intet Værelse tilovers; men da det jo bare gjælder et Par Timer, kan den unge Kvinde saa dele Seng med mig.“

„Mange Tak! Jeg vidste nok, at jeg kunde gjøre Regning paa Dem.“

Grace kunde aldrig erindre, hvorledes hun tilbragte den Nat; enten hun sov eller laa i en Tilstand af Følelsesløshed, fremkaldt af Kulde og Sorg, stod altid dunkelt for hende. Da Madam White vækkede hende Kl. 5 og sagde hende, at det var paatide at gjøre sig færdig, saa hun sig om med forvirret Mine; hun erindrede neppe, hvor hun var, og hvorledes hun var kommen did. Hjælpeløs faldt hun tilbage paa Puden.

„Nej, dette gaar ikke an, Fomfru; De maa vaagne! De er vist bleven forføjet inat i det slemme Vejr. Deres Frue burde ikke have ladet Dem gaa i et saadant Vejr. Jeg synes, De ser daarlig ud; Øjnene er røde og tunge og Kinderne hvide og blege. Er der noget, som tynger paa Deres Sind?“

„Jeg haaber, det er forbi nu,“ svarede Pigen. „Snart kommer jeg hjem til min Moder, og mit Liv i London vil forekomme mig som en slem Drøm.“

Hun nød den varme Kaffe, som Madam White havde kogt, og rakte hende en Krone. „Har jeg mere at betale?“ spurgte hun.

„Femten Dre for Smørrebrød og Kage; men De skal intet betale for Brugen af mit Værelse, som er Dem vel undt for Bob Wells Skyld, for han er en brav, stv Fyr og en god Ven af mig.“

Før De gif, kaldte Madam White Bob tilside og sagde fortrolig til ham: „Deres unge Kusine ser ud til at være meget daarlig. Hvis ikke hun bliver syg, maa jeg forstaa mig lidt paa Sygdom. Det forekommer mig, at hun har haft en eller anden Belymring, hun skjælder og gyser. Det er godt, hun har en Moder, som kan se til hende.“

Grace drak sin Kaffe. Fortumlet og omtaaget begav hun sig til Stationen og hjalp sin Fætter med at bære Kisten. Hun vaskede under Byrden, men det hjalp ikke; thi Bob maatte ogsaa bære sit eget Tøj, som han holdt i den anden Haand. Heldigvis havde de ikke langt at gaa. I god Tid naaede de sit Bestemmelsessted. Det var forfærdelig koldt, og Sneen feg over Gaden i den bidende Vind. Det var en Lindring for dem, da de naaede Stationen og straks tog sin Tilflugt til en tredje Klasse's Vogn. Grace satte sig bebrøvet og taus hen i en Krog, og da Toget langsomt satte sig i Bevægelse, saa hun drømmende ned paa Londons Gader. Starer af blege, forfrosne, daarlig klædte Mænd og Kvinder trøb ud af sine Hjem for paany at begynde sit Arbejde for det daglige Brød. Atter brød en ny Dag frem i Øst; Lyden af Arbejde og Virksomhed forplantede sig allerede i Morgenens Stilhed, og det varede ikke længe, inden Larmen tilkjendegav, at den store By nu var ganske vaagen.

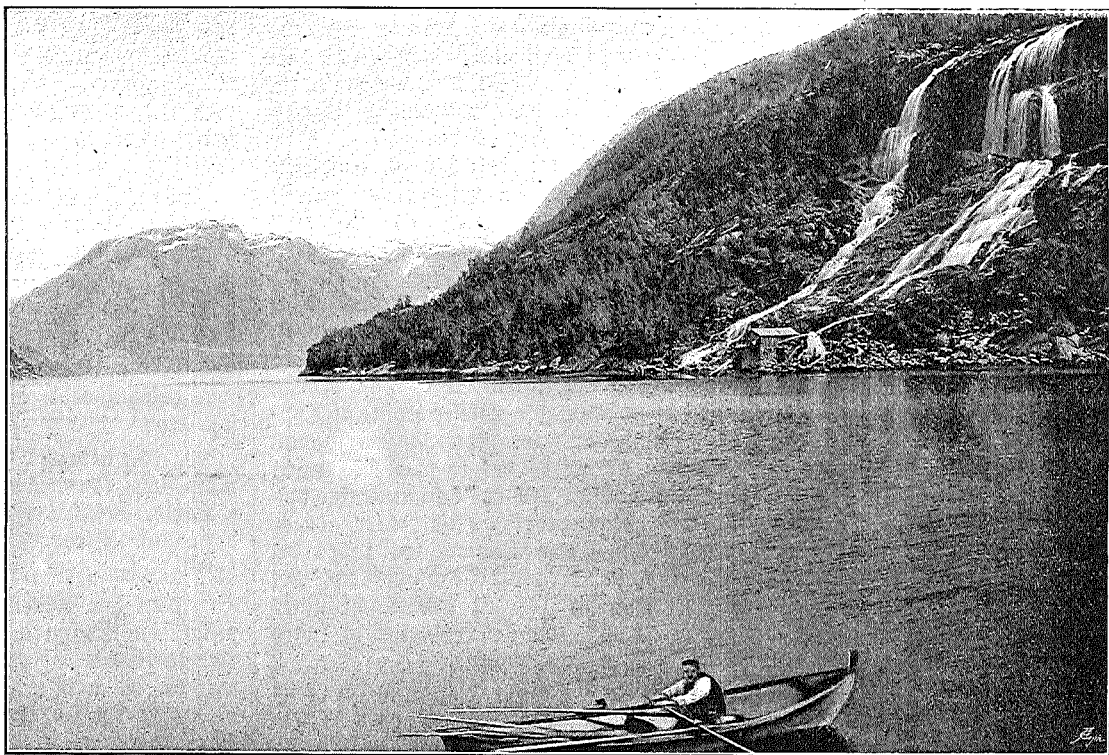
„Grace prøvede sig selv, medens hun sad der taus, bebrøvet og bleg. Mange Fejl og Brøst traadte levende frem for hende.“

„Jeg har stolet altfor meget paa mine egne Evner, har været altfor stivfindet. Denne Ulykke

Stalheims Hotel i Sogn.

Marangerfjord i Hardanger.

har rammet mig, for igjen at bringe mig til Udmyg-
hed. Det kristelige Liv bør være oprigtigt og sandt;
men jeg har ikke været omhyggelig nok med at følge
det guddommelige Eksempel, med at undgaa endog
Skinnets af hvad der er ondt. Jeg gjorde mig vir-
kelig skyldig i Falskhed dengang, jeg lod, som om
jeg havde været i St. Ethelwolds Kirke, da jeg
spadsfereede med Bob. Frøken Sara vidste, at jeg
havde været usandsfærdig, og vilde aldrig tro et Ord,
af hvad jeg sagde; saaledes begyndte hun at mis-
tænke mig endog for Forbrudelse! Hvor kan jeg
laste Frøken Burnet, fordi hun dømmes mig efter
det ydre Skin? Kun Gud kender Hjertets Hemme-
ligheder og kan læse de virkelige Bevæggrunde til
ens Handlinger.

Disse Tanter og mange Taarer lindrede for en
Del Graces trætte Sind og staffede hendes blødende
Hjerte nogen No. Hendes Fætter sad taus ligeoverfor
hende, medens Toget hurtigt ilede gennem det triste
Landskab, hvis Marker var dækkede med halvsmltet
Sne, og hvis nøgne Træer svajede for Vinden. Men
for hver Mil kom hun Hjemmet nærmere, og der
vidste hun, at hun vilde møde en Moders Sym-
pathi, og at hun kunde fortælle hele Sandheden uden
at blive mistænkt.

Vi maa nu vende tilbage til Haliday og Fred
Adams, som gennemstrefede Gaderne i forskellige
Retninger for at søge efter Grace Ellis; men det
saa ud, som om hun var fuldstændig forsvunden.
De havde taget en ganske anden Vej end den, hun
havde gaaet med sin Fætter; følgelig var deres Ef-
tersøgen længe forgæves. Yderst fortvivlede holdt
de paa at opgive al Søgning, da de tilfældigvis mødte
Politibetjenten, der havde talt med Pigen. Som
Svar paa deres Forespørgsel sagde han:

„Jeg saa hende gaa afsted med en, som hun
kaldte sin Fætter, saa jeg skulde tro, at han har
skaffet hende Logis for Natten.“

„Det glæder mig virkelig meget, at den staffels
Pige har fundet nogen, som er snil mod hende og
tager sig af hende,“ sagde Haliday, idet de begav
sig paa Hjemvejen.

„Tror Du, at Bob Wells er hendes Fætter?“
spurgte Fred.

„Naturligvis gjør jeg det — Grace har jo
sagt det.“

„Du tror altsaa ikke, at Manden er en Ind-
brudstyv, eller at hun har staaet i Forbund med
ham og hans Bande for at udplyndre Huset?“

„Nej vist; slikt tror jeg ikke.“

„Det maa være en mistænkelig Person; thi han
havde opgivet en falsk Adresse.“

„Det kender jeg ikke til. Der er flere Værts-
husholdere ved Navn Walker end denne ene, og
Sara burde have spurgt sig nøjere for, inden hun
kom med en saadan Anklage.“

„Ja vist; det vilde kun have været rimeligt.“

En liden Stund var de to Mænd taus, medens
de stampede afsted mod Vind og Sne; men idet de
nærmede sig Radley Plads, standsede Fred Adams
pludseligt og udbrød:

„Hvis Pigen var uskyldig ligeoverfor de Be-
skyldninger, der rettedes mod hende, har Sara væ-
ret meget ubesindig og handlet urigtigt.“

„Ja, det er i højeste Grad ubesindigt at kaste
en staffels uvindende Lands pige paa Gaden saa sent
paa Aftenen og i saadant Vejr. Det var en util-
givelig Handling, og det ærgrer mig, at slikt er
hændt i mit Hus. Tilgiv mig, Adams, hvis jeg
taler vel haardt om Sara.“

„Det glæder mig, at Du har sagt din Mening;
thi, sandt at sige, har jeg i det sidste haft alvorlige
Tvivl, om mit Ugtekab med hende vilde blive lyk-
keligt. Hør nu, Haliday; hun er din Hustrus Sted-
søster, og vi bør tale aabent med hinanden, for vi
har gjensidig Interesse af Sagen. Da jeg forlo-
vede mig med Sara, kjendte jeg intet til hendes
mistænksomme Karakter og Fordringsfuldhed; men
efterhaanden er mine Øjne bleone aabnede. Jeg præ-
senterede hende, til Eksempel, for mine Kusiner, liv-
lige, elskværdige Piger, som altid gjorde Hjemmet
hyggeligt og tiltrækkende. De fattede Godhed for
Sara og indbød hende til et Besøg i Huset. Men
før hun forlod det, var der ingen Ende paa Uenig-
heder i Familiekredsen. Mine Kusiner talte neppe
med hverandre; de var jaloux paa hverandre, mis-
tænksomme, uvenlige, vrede; enhver af dem forsøgte

at stifte sig frem og tiltrække sig mest mulig Op-
mærksomhed. Saaledes blev der i det Hus en stræk-
kelig Forandring, som alene skyldtes Saras Besøg.
Endnu er ikke Følgerne forvundne, og min Tante
beklager sig ofte derover for mig.“

„Man kan ikke andet end beklage sige Fami-
lietviftigheder.“

„Fremdeles erfarer jeg, at Sara er en haard
og nøjeregnende Værdinde ligeoverfor sine ulykkelige
Lejebøere; hun presser dem til den sidste Dre og
tager intet Hensyn til deres Mangler og Nødvæn-
digheder. Der er virkelig mange Karaktertræk hos
Frøken Burnet, der haade bedrøvelser og ærgrer mig.
Du kan være glad, at din Hustru ikke besidder no-
gen af hendes Fejl, men er en venlig, yndig, trofast
og barmhjertig Kvinde, fri for Egentjærlighed, ren
og omhøjet. Men at Sara midt i vor Ulykke, lige
under vort forestaaende Bryllup, med fuldt Overlæg
har kunnet handle saaledes mod et Medmenneske,
det er forfærdeligt at tænke paa. Jeg afstyr det og
er glad over, at der endnu er en Udvej.“

Haliday saa paa sin Ven, men svarede ikke.

„Ja, en Udvej. Hvorfor skulde jeg gjøre mig
Livet surt ved at ægte en Kvinde, som jeg har op-
hørt at agte og elske? Vil Du bebrejde mig, at jeg
har besluttet mig til at hæve Forlovelsen?“

Fremdeles intet Svar. Haliday slog Sneen af
Støvlerne, kuffede op Entredøren, fulgte sin Ven
ind i Huset, men undgik at bevare hans Spørgs-
maal. Maaften tænkte han paa den Sandhed, at
det ikke er klogt af Udenforskaende at blande sig
i Uenigheder mellem Mand og Hustru, idet han an-
vendte Sætningen paa det foreliggende Tilfælde,
eller maaften syntes han, at det var bedst at over-
lade det til Fred Adams selv at dømme i Sagen.

(Sluttet.)

Fattige Folks Børn.

Hun standsede for at hjælpe en liden smudsig
Fyr, der slæbte en endnu mindre og
endnu smudsigere, op af Kenderstenen; og
hun gjorde det paa den kjerligste Maade
af Verden. „Aa,“ sagde hun, idet vi fort-
satte vor Vej igennem Londons mørke og mudrede
Gader, „aa, hvilket Liv de fører, disse staffels fat-
tige Børn! Kunde vi dog blot udføre den Plan,
jeg talte om, og saa indrettet en offentlig Bugge-
stue i hvert Kvartal i alle store Byer!“

Vor Gang blev ofte afbrudt; thi hvor som helst
hun fik Øje paa noget Slags barnlig Nød, maatte
hun straks gribe hjælpende og trøstende ind. For
Øjeblikket var dette Spørgsmaal netop det øverst
raadende i hendes varme og medlidende Hjerte, og
hun var opfyldt af Planer om Grundlæggelsen af
Buggestuer. Vi var just paa Vejen for at se en
saadan. Mig havde det grebet som en af de saa
„Belgjørenhedsdeer“, der tager Sigte paa Roden
af et Onde istedetfor at hugge enkelte Kviste af Top-
pen; thi det er vist, at naar man paa en saadan
Vandring gennem fattige Gader lægger Mærke til
de Maser af Børn, man møder, og saa tænker paa
de Hjem, hvorfra de udgaar, og de Farer, de er
udsatte for hver Time paa Dagen, saa synes det
rent vidunderligt, at de overhovedet kan vokse op, idet
de begynder at vise sig for os paa Samfundets
Overflade, det Samfund, som fra Fødselen af synes
at træde dem fiendtligt imøde.

„Staffels Smaa! hvorledes kan de vokse op til
Mænd og Kvinder?“

„Rimeligvis er det kun en Fjerdedel af dem,
der gjør det,“ svarede min Vedsagerinde, Fru R.
„I Manchester lever ikke en Halvpart af Børnene,
til de bliver to Aar gamle. Tænk paa, hvad der
ligger i denne Kjendsgjerning — tænk Dem alle de
smaa, farte Tilværelser, der udsluktes i Lidelser —
alle de smaa Kister og Grave! og saa Mødrene!
man ved ikke, hvad man skal beklage mest — den
stadig gjentagne Smerte ved Tabet af et Barn, eller
den gradvis indtrædende Sløvhed, der tilsidst helt
ophører at føle Tabet.“

„Hvilken kolossal Mængde Dødsfald! og mest
i det første Aar?“

„Naturligvis, flere i det første Aar end i noget
senere. De ved ikke, hvad det vil sige at opfostre et
spædt Barn — hvilken uendelig Omhu der skal til
— hvilke Ubetydeligheder der kan medføre Døden
for saa farte Stabninger, og som alene den moder-
lige Omhu kan beskytte dem for. Naar jeg fra
mine egne velsplejede Smaa børn er gaaet ned til
Vadstøtten og har seet hende sidde mellem Bal-
lierne og amme sit lille, forkomne Barn, medens den
syvårige Barnepige eller, endnu værre, en gam-
mel, smudsig og fordruffen Kvinde, der faar et Par Dre
for at passe det og bringe det til Moderen, for at
det dog én Gang om Dagen kan saa sin mest na-
turlige og passende Føde, staar ved Siden af og
venter for at tage det bort igjen — naar jeg har
seet det, saa undrer jeg mig over, at ikke alle vel-
stillede Mødre, som har Tid og Raad til at vaage
over deres Børns Liv, at de ikke alle forener sig
om at oprette Buggestuer i alle de Byer, hvor Mø-
drene maa gaa paa Arbejde.“ Og hun udviklede
for mig en Plan med Hensyn til et enkelt Distrikt
af Byen, en Plan, der for at komme til Udførelse
maatte kræve mindst fire og tyve saadanne Kvinders
Energi som hun — en Plan, som hun rimeligvis
vilde blive ene om med sine alt forud overfyldte
Hænder. Jeg maatte rødme over, hvor lidet jeg
selv — jeg og de fleste andre, som maa tjene vort
Brød paa anden Maade end ved legemlig Arbejde
— gjør for at hjælpe vore fattigere Brødre og
Søstre, især saadanne af vore Søstre, som vi und-
ser os ved at anerkjende som beslægtede med os —
dem med de grove Hænder, de lidetænkende Hoved-
der og sløvt følende Hjerner, der fra Barndommen
lever saa raat og haardt et Liv, at de tvindelige
Følelser astumpes eller aldrig udvikles, imtil Men-
nesket synker ned til kun at være den slidende, slæ-
bende, lidende, barnesødende Hun. Ja, barnesø-
dende, det er det, der gjør det saa ubeskrivelig sørge-
ligt. Hvad Haab er der for saadanne Mødres
Børn — Mødre, hvem intet kan fritage for den
daglige Nødvendighed af at fortjene det daglige
Brød? Mødre, som maa slide i Fabrikker, maa
staa hele Dagen over Vadstøtten, maa gaa ud
som Skure eller Sælgekone eller paatage sig et af
de utallige Udenomsarbejder, hvorved det lykkes dem
at fuldføre deres Familier. Disse Familier, som
intet Lovbud formaar at hindre fra at vokse og til-
tage og opfylde Jorden. Opfyldte Jorden — hvor-
med? med ynkelige Væsener, saa strøbelige, at deres
Liv for det meste bestaar i at dø. Eller hvis de
undgaar dette, undgaar de tusinde Farer, som de-
res smaa, vaklende Fødder hver Dag og Time er
udsatte for, hvad vindes derved? En ussel, sygelig,
elendig Race, om hvilken den sunde Sands har
ondt ved at afholde sig fra den Tanke, at det maatte
have været bedre for den, om den aldrig var
født!“

Vi fortsatte vor Vej; der var netop megen
Uro paa Gaderne i Anledning af en Valgdag. „Jeg
antager, at Valget vil være forbi, naar vi kommer
tilbage,“ sagde Fru R.; „dersom jeg faar istand
mine Buggestuer, vil jeg saa Brug for den sejrende
Kandidats Bistand til Fordel for mine staffels
Smaa.“

„Jeg troede, at Buggestuerne skulde kunne bære
sig selv?“

„Ja, tilbels. Egentlig bør de kunne det helt,
naar der kommer Børn nok. Skjønt jeg tror, at
i Paris, hvorfra vi har Ideen, blev de fra Begyn-
nelsen af stiftede ved Gaver.“

„Hvem gav først Ideen?“

„En Hr. Marbeau allerede i 1844. Han var
ansat som Opsynsmand ved Asylene i Paris, hvor
Arbejdersterne bringer deres Børn hen om Dagen,
fra de er to Aar gamle. Saa kom han paa den
naturlige Tanke: hvor bliver de af, inden de er to
Aar? og ved at undersøge det fandt han, at det
skede der, som i alle større Byer, at Børnene maatte
stilles fra Mødrene i Arbejdstiden, at de blev over-
ladte til uvindende og ligegyldige Bogterster, og at
som Følge deraf Dødeligheden var grændseløs.“

„Naturligvis er Barnets Moder den eneste rette
Plejerste. Mødrene burde ikke arbejde udenfor Hjem-
met, medens Børnene er smaa.“

„Min Kjære,“ sagde Fru R. med sit milde
Smil, „hvormeget er der ikke i de sociale Tilstande,
som ikke burde være,“ og som det dog er umuligt
at saa forandret — Stene, som vi hverken kan flytte
eller røkke — det eneste, der er at gjøre, er: at trykke

udenom dem. Det gjorde Mr. Marbeau. Naar man indrømmer — og det maa man vist indrømme, idetmindste endnu i lange Tider — at det er pund-gaaeligt, at Moderen forlader Barnet, saa er det bedste, man kan gjøre, at gjøre Adskillen saa ufskedelig som mulig. For at opnaa dette er det jo aabenbart langt bedre at faa offentlige Buggestuer igang, hvor Børnene paa den billigste Maade faar ordentlig Pleje under sikkert Tilsyn, end det kan være, naar de maa overlades til uvidende og tilfældige Vogterster. Og saa var det, at Mr. Marbeau fandt paa denne Plan.

„Og udførte den?“

„Ja. Først i en af de elendigste parisiske Forstæder; han lejede en Stue og udstyrede den paa det tarveligste med de nødvendige Bugges og Stole, valgte et Par fattige Koner til at passe det hele for en ubetydelig Betaling af Mødrene; alt det øvrige blev betalt ved Gaver.“

„Og Planen viste sig hensigtsmæssig?“

„I høj Grad. Inden to Aar var der 9 Buggestuer igang i de fattigste Kvartaler. Det var i 1846; siden er de tagne til efter en stor Maaalestof og gjør Gavn i samme Forhold. Fra et enkelt Værelse er de voksede til at indbefatte Kjøkkener, Badstuer, Arbejdsrum og Gaver; der uddeles endog saa varm Mad til de fattige Mødre, som paa bestemte Tider af Dagen kommer derhen for at amme deres Børn.“

„Og hvor mange Timer opholder de Smaa sig der?“

„Fra 6 om Morgenen til 8 om Aftenen, de reglementerede Arbejdstimer i Paris — det er en lang Dag, ikke sandt? Men som Bevis for, at denne Adskillelse ikke svækker Modersfjærligheden, har man sagt mig, at det er næsten uhørt, at et Barn nogenstunde bliver bragt til Buggestuerne paa en Søndag eller anden Helligdag.“

„De stakkels Mødre, hvor de maa være glade paa en saadan Dag, hvor de selv kan pleje og passe deres Børn.“

„Ja; og saa at have et sundt, fornøjet Barn, der hele Ugen igjennem er holdt ren og varm, er bleven ordentlig klædt og bepasset, istedetfor at være forkrøbet og forkommen efter at have sultet, frosset og være bleven sløvet af Sovepulvere. Kjære Ven, lad Statsøkonomer og Filantropoper gjøre sit bedste for arbejdende eller ikke arbejdende Klasser — der bliver mere end nok at tage fat paa for os alle. Men jeg for min Del vilde ønske, at der kunde gøres noget for de Smaa, de stakkels, hjælpeløse, uskyldige Smaa, i hvem Fremtiden ligger skjult.“

„Ja, der var megen Sandhed i hendes Ord. Gud skal vide, at det ofte kan forekomme en, som om store Mængder af den nulevende Slægt var i den Grad nedslættede i Lafter og Elendighed, at der slet intet Haab var tilbage uden dette — at overgive de Fordærvede i Guds Haand, i Tro paa hans frelsende Almagt. Men for den nye Slægt er der ogsaa jordiske Haab. Fru K. maatte have Ret, naar hun var mest tilbøjelig til at gribe Sagen fat fra Begyndelsen af — med de Spæde.“

„Men De fortalte mig ikke, hvorledes de parisiske Buggestuer forplantede sig hertil.“

„Det er desværre endnu kun nogle ganske enkelte, der er oprettede her, og udelukkende ved private Hjælpebidler. Jeg ved et Par Damer, som paa egen Beføstning har holdt en af dem gaaende i flere Aaener. Den Buggestue, som vi idag skal besøge, staa i Forbindelse med et Asyl og et sjetterist Kapel. Men disse Buggestuer er for lidet kjendte til at faa offentlig Understøttelse; de er derfor udelukkende afhængige af dem, der har oprettet dem, og de blomstrer ikke som de franske. Jeg tror, det er et stort Uheld, at Sagen her har faaet et sjetterist Præg istedetfor at blive den almindelige kristelige Barmhjertigheds Sag, som den burde være. Alligevel maa vi tage Tingene, som de er, og prøve paa at gjøre det bedste ud deraf.“

Vi var komne ind i en Labyrinth af usle Stræder og maatte flere Gange spørge om Vej, men Buggestuen syntes lidet kjendt, og det var kun ved Hjælp af Udholdenhed og en stikkelig Politibetjent, at vi omsider fandt den. Fru K. pegede paa Indgangen, hvorover der stod: Buggestue, Asyl og Badstue.

„Det er mange gode Ting. Har De aldrig seet et Asyl? Saa lad os først kigge derind.“

Da Døren aabnedes, viste der sig et temmelig stort og højt Værelse, der forkom os lidt mørkt og usundt, da vi traadte ind fra den klare Frostluft. Og jeg, som ikke var vant til Skoler, fandt, at der var en generende Tummel og Støj af mange smaa Stemmer og en ustandselig Bevægelse af smaa Legemer, hvilket kun tildels ophørte ved vor Indtrædelse, idet Asylmoderen gav et Stød i en Signalpibe — thi hendes Stemme vilde ikke være bleven hørt — hvorved Børnene trak sig tilbage til en Række Bænke, medens hun kom hen for at tale med os. Hun var en net, venlig Kone med et forstandigt Ansigt, paa hvilket Bekymringer havde sat sit Mærke; Mund og Hage tydede paa en Bestemthed og Dygtighed, der nok kunde behøves her.

Et Asyl for fattige Børn — hvor meget det Navn indeholder! Det giver os straks Forestillingen om Barneverdenens Ulykkeligste — Børn, der er hentede ud af stinkende Kjældere, usle Gyder, kolde Tagkamre — en Barneverden, der fra Fødselen af hører hjemme i en Atmosfære af Nød, Raahed og Forbrydelser! Dog var her pene Eksemplarer af smaa Planter, ordnede i rækkevis, den ene bagved og over den anden paa den for Barnefloker og Drivhuse sælles Maade — rene, ordentlige Børn med velstoppede og lappede Klæder — blege og smale i Ansigterne var de, men det er jo næsten alle fattige Bybørn. Det var alligevel en meget præsentabel Forsamling, og hist og her saa man en liden en, hvis sunde Ansigtssfarve og runde Kinder slet ikke vidnede om, at det nogenstunde havde lidt Nød. Der var vist baade Piger og Gutter, men Forskjellen var lidet synlig.

I den anden Ende af Stuen var der omkring Kaffelovnen en meget yngre Flok; indhegnede af et Stakit og bevogtede af to større Piger, laa og kravlede de omkring eller sad støttede op mod Væggen, idet de stirrede højtideligt ud i Luften; nogle af dem var ikke over 8 Aaener gamle.

„Det er meget smaa Skolebørn,“ sagde Fru K. smilende, idet hun tog en af dem op paa Armen.

„Na, de gjør ingen Forstyrrelse, de er saa stille som Mus og saa gode som det pure Guld,“ sagde Konen hurtigt; „de ældre Piger tager dem med herhen og passer dem her; det er en stor Lettelse for Mødrene at vide dem i Sikkerhed hos os.“

„Men vilde de ikke passe bedre ovenpaa i Buggestuen?“

„Ja, ser De, Frue, jeg tager dem frit, og ovenpaa maatte de jo betale lidt . . . desuden . . .“ her stammede hun og saa ud, som om hun kunde have sagt mere om „ovenpaa“, dersom hun havde villet.

„Men De tror dog, at Mødre, der gaar paa Arbejde, vilde benytte Buggestuen, hvis det ikke var for Betalingens Skyld?“

„Maasse . . . jo, det vilde de nok; de maa jo have Børnene anbragte. Men fattige Folk finder sig ikke saa let tilrette med noget nyt . . . og desuden tager de for roligt fat paa Tingene deroppe — de gjør ikke, som jeg gjør med mine Smaaabørn, jeg henter dem selv frem fra Gaarde og Gyder og faar dem til at komme.“

„Na, saa det er Hemmeligheden?“ og baade min Ven og jeg tænkte vist paa Ordene: Gaar ud paa Vej og Stræder og nøder dem til at komme. Vi talte endnu længe med den forstandige Asylmoder, der viste sine Plejebørn frem med ikke lidet Stoltthed. Iser et, en velvoksen Pige paa elleve å tolv Aar med et lyst Blis i sine klare og kloge Øjne. „Hun er døvstum. Da hun kom, kunde hun ingenting; nu er hun mig til Hjælp med de Smaa og kan lære dem Bogstaverne.“

Hvorledes det kunde gaa til, forstod jeg ikke rigtig, thi hun foreviste sine Kunster i en Kreds af smaa Kollinger, der gjorde ivrige Ansættelser for at faa fat i Alfabetet, der var lavet af Ra-gedejg.

Der var et andet lidet Pigebarn, som jeg ikke kunde lade være at lægge Mærke til — fintbygget, med mørke Øjne og Hudfarve — af en saa paa-faldende Skønhed og Intelligens, at det maatte blive til Fare for et saadant, alifor tidligt udviklet Barn — hun var som stabt til at hænge Smykker paa og lave en indisk Brindsesje af, eller en af den Slags Alfer, der i Eventyret springer ud af en kjæmpe-mæssig Blomst. „Det maa nok blive hendes Lod

i Livet,“ tænkte jeg, idet jeg saa den yndefulde Lethed, hvorved hun steg ned fra Bænkepyramiden, medens et fremmedartet Armbaad glimrede paa den fine, brune Arm, og hun med selvbevidst Mine sluttede sig til sine smaa Kammerater, der gaaende og krybende ordnede sig til et slyngende Dyr og Stuen rundt; selv de Mindste krøb efter og klappede i sine smaa, stidne Hænder. Nej, undskyld mig, udmærkede Asylmoder, de var ikke stidne — jeg har aldrig seet renere, penere og ordentligere Forsamling i en Fattigskole; naar man tænker paa de ofte elendige Hjem, hvori disse Børn hørte hjemme, var denne Renlighed virkelig forbausende.

„Jeg lærer de Større at gjøre deres Klæder istand,“ sagde Plejemoderen, „og sommetider faar vi gamle Ting forærende, som vi syr om til dem. I Almindelighed bliver Børnene anstændigt klædt, naar de har været her nogen Tid. Desuden faar de lidt Middagsmad, og det bliver ofte sent, inden vi sender dem hjem.“

„Det er vist daarligere Hjem, de har?“

„Kjærligvis. Men vi tager dem uden Kritik og gjør ingen Spørgsmaal. Som De er, er de ganske smaa, naar de begynder at komme her, og der er intet saa godt som at begynde itide.“

„Men De underviser dem vel ikke hele Dagen?“

„Na nej, det gjør jeg rigtignot ikke. Jeg lader dem more sig og passer paa, at de ikke kommer noget til.“

„Ja, nu maa vi nok gaa ovenpaa og se de Smaa der,“ sagde Fru K., idet hun fattede den Vise fra sig, som hun hele Tiden havde beholdt paa Armen, og som lod til ugjerne at forlade sin Plads.

„Men har De ikke lyst til at udspørge nogen af mine Børn først?“ Hun fulgte mit Øje og faldte paa den kvikke, lille, brune Pige — ah, Fru Asylmoder, hvis De ofte gjør det, er jeg ikke vis paa, at hun vil have godt af saaledes at blive trukket frem!

Hun kom med en mindre Søster, der ikke var nær saa smuk, og hun svarede godt nok paa forskellige Spørgsmaal, men mere ugenert, end man egentlig syntes om hos et saa lidet Barn.

„Vi er fra Bestindien. Fader var Klof; han er død. Moder sælger Sago og“ — her kom en lang Remsse, saa flydende som en Rellame — „deraf lever vi. Men vi er meget fattige. Ja, vi holder meget af at komme her. Med Tiden skal vi lære at hjælpe Moder“ o. s. v.

Jeg var lige ved at gjøre et Spørgsmaal om og en Indvending imod det skinnende Armbaad, som saa saa underligt ud i en Fattigskole; men idet jeg saa Barnet ind i Ansigtet, kom der en Slags Undseelse over mig, og jeg følte mig ikke berettiget til at drage Splinten ud af Øjet paa en Fattigs Datter. Desuden havde hun saadan en rørende Maade at protegere sin lille Søster paa — og der vender hun sig om for at klappe og kjæle for en liden Stakkels, der triller sig ud af de Smaas Indelukke for at trække hende i Kjolen. Hvem ved, om ikke Asyllets Indflydelse kan gjøre en sød liden Barne pige ud af hende istedetfor en indisk Brindsesje — paa Brædderne!

Men Fru K. længtes efter sin Buggestue, og vi beredte os da til at forlade den gode Plejemoder og hendes Flok — „hvoraf den yngre Del dog havde passet bedst ovenpaa,“ gjentog min Veninde.

„Na, sig ikke det, Frue,“ sagde Værterinden hønligt, „de gjør ingen Skade her; de er nogle gode smaa Unger, og jeg vilde virkelig nødtigt undvære dem.“

„Det er en Kone af det rette Stof,“ sagde Fru K., da vi gik op ad Trappen.

(Sluttes.)

Fyrtaarnet.

"Nu, Amy," og medens Rothe talte, løste han sin Baad og steg ned i den, "hvis der skulde indtræffe noget, der hindrede mig i at komme tilbage i Kveld, maa Du se til Lyset."

"Ja, Fader," var Svaret.

Saa fyldte Vinden Sejlet, og Baaden ilede bort fra Den, hvor det høje Fyrtaarn stod, hvis Lys advarede mod de farlige Carling Rev, medens seks Mil nedensfor paa Kyften et andet Fyrtaarn med fast Lys mærkede indløbet til Fairview Haven. Et øde Sted for et Hjem, denne lille Ø ude i Atlanterhavet, en Mil fra den nærmeste Kyft. Men den 13 Aar gamle Amy Rothe, hvis Fader var Fyrvogter, havde boet der saa længe, at hun neppe erindrede noget andet Hjem, og idet hun muntert viftede med Haanden til sin Fader, vendte hun om og løb opad Stien til det gamle Hus ved Taarnets Fod, hvor Lucy, hendes Søster, der var to Aar yngre, maatte holde Stuearrest paa Grund af en forvreden Ankel.

En Uge havde Fru Rothe været i Fairview hos en syg Søster, og det var for at hente hende hjem saavel som for at hente Forsyninger for Huset, at Rothe var rejst den Morgen. Han havde til Hensigt at vende tilbage samme Kveld; men med det skiftende Vejr i den sene Høst sprang Vinden om, næsten før han havde naaet Land, og fristnede til, og før han kunde blive færdig til at sejle tilbage, var det næsten en Storm.

"De vil ikke komme tilbage i Kveld," sagde Lucy, idet hun saa ud af Vinduet paa de truende Skyer og de rasende Bølger, som brød mod Klipperne.

"Nej," svarede Amy. "Fader vilde aldrig falde paa at tage ud i sligt Vejr og i saa høj Sø."

Af og til havde det hændt, at Rothe var blevet hindret fra at vende tilbage om Aftenen. Dette var imidlertid den første Gang, at Amy og Lucy var bleven overladt til sig selv ganske alene; men trods de sølte sig skuffede og ensomme, var de dog ikke bange. Da Mørket faldt paa, gik Amy over Broen, som forbandt Huset med Taarnet, og op ad den lange spiralformede Trap og tændte Lyset, som hun havde hjulpet sin Fader med saa mangen en Gang. Hun satte Apparatet i Omdrejning — med et langt Blik over det vide, brede Hav og Haab om, at ingen Ulykke maatte hænde noget Skib, hvorpaa hun løb ned til det varme, lyse Kjøkken. Da Sengetiden kom, satte hun sig i Gynge stolen ved Vinduet, hvor hun kunde passe paa, at alt var i Orden.

Amy vilde holde sig vaagen hele Natten, men skjønt hun sov lidt, var det let og i smaa Blunder, og af en af disse for hun op med et Forsædelsens Skrig: "D, Lucy, Apparatet er standset!"

"Er det?" var Lucys søvnige Svar fra det tilstødende Værelse. "Å, og Fader er borte ogsaa; det er for galt."

"Det har ikke været længe," sagde Amy; "thi jeg saa ud blot for nogle Minutter siden, og da var alt i Orden."

"Hvad vil Du gjøre?" spurgte Lucy, idet hun satte sig op i Sengen, medens Amy tog paa sig sine Sko og tændte en Gaandlygte.

"Jeg vil forsøge paa at dreje Apparatet selv."

"Na, Amy! Du kan aldrig gjøre det; det gaar saa tungt, og jeg kan ikke gaa op og hjælpe Dig; Fader vil ikke vente det af Dig. Desuden, se," sagde hun, idet hun trak Gardinet tilside, "hvilken Taage der er! Jeg tror ikke, at nogen kan se Lyset, og hvis de ikke kan det, gjør det ikke det samme, om det blinker eller ikke?"

"So, det gjør," svarede Amy. "Jeg ved, at jeg ikke kunde holde det gaaende hele Natten, som Fader engang maatte; men Kloffen er over to, og jeg kan maasse holde ud til Morgen. I ethvert Fald vil jeg prøve." Og idet hun kastede et Schawl om sig, skyndte hun sig afsted.

Østenvinden blæste fremdeles stærkt og slog kold og fugtig i Ansigtet paa hende, da hun traadte ud, og den snævre Bro var vaad og glat af den klamme Taage. Amy var ikke bange af Naturen, men at være ude alene om Natten i denne Taagen, som gjorde alt om hende ødsligt og fantastisk, gjorde

hende lidt uhyggelig tilmode. Selv det kjendte Fyrtaarn syntes hende fremmed, Skuggen, som Lygten kastede paa Væggene ved Siden af hende, var spørgselagtig, Trapperne, som hun ofte havde gaaet opad, forsvandt over hende i et hemmelighedsfuldt Mørke, og det var hende en Trøst, da hun befandt sig ved Siden af det store Lys, som paa en Maade syntes hende baade at være Beskyttelse og Selvskab.

Amy havde haabet, at hun kunde være istand til at sætte igang Maskineriet, men hun fandt snart, at trods al Møje, var det umuligt for hende. "Jeg maa forsøge," sagde hun, idet hun tog fat paa Gaandapparatet, som var der for at benyttes, naar noget var i Orden med Maskinen. Det var simpelt nok, men, som Lucy havde forudsagt, med hendes svage Kraft og Uvantehed, blev hun snart træt. Det syntes Amy, som om Timerne aldrig vilde faa Ende. Hendes Arm væredede, hendes Ansigt var bledt i Sved, og hendes Øjne vare saa tunge af Søvn, at det næsten var umuligt at holde dem aabne. Da Kloffen slog fire, og Dagen endnu var langt borte, kastede Amy sig træt og mismodig ned paa det Teppe, som hendes Fader brugte, naar han vaagede ved Lygten, og tænkte, at det ikke nyttede at forsøge længer, hun havde gjort, hvad hun kunde, det var desuden ingen, der vidste, at hun gav tabt.

"I ere Verdens Lys. Lad Eders Lys skinne saaledes," saa havde Faderen læst om Morgenen ved Andagten, og disse Ord kom som Lynglimt over hende. Gud vilde vide det, om ingen anden vidste det; Trofaste gjalt det. "Kjære Herre," bad hun, "jeg er saa svag, giv mig Styrke." Saa tog hun fat igjen, og medens Brændingen tordnede mod Revet, og det advarende Lys blinkede ovenover, gik mere end en Gang hendes Bøn op for Tronen: "Lidt mere Kraft, kjære Herre, lidt mere."

Omfrider kom Morgenen, og da Amy havde slukket Lyset, gik hun hen for at lægge sig til at sove, hvad hun trængte saa haardt.

Den samme Nat famlede et Dampskib med hundrede af Sjæle ombord sig langsomt gennem Lyfte og Mørke. "Kloffen er fire" sagde Kaptejnen, idet han saa paa sit Uhr, "og hvis jeg vidste nøje, hvor vi er, vilde jeg føle mig langt mere tryk."

Endnu medens han talte, løftede et Vindstød det tætte Taagesløv og viste ham Fyrtaarnets klare og rolige Skin. "Fairview Fyrtaarn," udbrød han til Kormanden. "Styr paa det; vi vil holde ind der og vente paa Dagslyset."

"Vel, vel, Kaptejn," var Svaret, og langsomt forandrede det gode Skib sin Kurs. Men da kom Blink paa Blink fra Fyret, og Kaptejnen raabte: "Vend, vend igjen! Det er Blinkfyret paa Carling Rev." Og da Skibet atter vendte, og Taagen atter lukkede sig hvid og tæt om dem, tænkte Kaptejnen paa de Liv, som var betroet ham, og de rædsomme Klipper, hvorpaa mere end et Skib havde strandet, og han sagde: "Store Gud! end om vi ikke havde seet vort Fejlsgreb!"

Et Besøg i Fængselet.

(Til Billedet.)

Sones nu skal
Hvad hun har brudt
Maaske i ét
Flygtigt Minut;
Sindet var haardt,
Saa kun sin Nød,
Tænkte ej paa,
Hvad det forbrød.

Døren har just
Aabnet sig nu;
Kjærlighed stærk
Kjender ej Gru,
Fængselets Mur
Skræmmer den ej;
Hvor der er Nød
Finder den Vej.

Ret som Guds Sol
Smelter ved Vaar
Isskorpen let,
Om den er haard,
Kjærlige Ord
Smelter ens Sind,
Slipper saa tidt
Sommeren ind.

Sones nu skal
Hvad hun har brudt
Maaske i ét
Flygtigt Minut,
Bøjet i Graad
Sidder hun der;
Isskorpen brast,
Vaaren er nær.

G. S.

Prøv Nøglerne.

Maar man vil aabne en Dør, prøver man den ene Nøgle efter den anden i Nøglenippet, indtil man har fundet den rette. Saaledes prøver Gud ogsaa den ene Maade den anden for at virke paa Menneskenes Hjerter, Guds uendelige Naade vil ikke lade sig afvise. Den begynder ofte med Sølvnøglen: Moderens taarefyldte Bønner og Faderens trofaste Formaning. Saa prøver Herren Kirkenøglen: Ordet og hans hellige Indstiftelser, og meget ofte lykkes det disse at aabne. Men naar ikke heller disse hjælpe, kommer han mangen Gang med Sørens og Lidelsens Jernnøgler, som undertiden kunne hjælpe, hvor ingen anden Nøgle har kunnet aabne Hjertedøren.

Men han har ogsaa en Hovednøgle af Guld, som aabner alle Døre: det er hans Helligaands Virkning paa Hjertet. Den kan aabne den Hjertedør, som synes for evig lukket og stænget, og voverkøst med Skyndens Torne og Tidsler.

Vidunderlig er Herrens Langmodighed, var ikke den, vilde han forlængst have overladt den forherdede og sorgløse Skynder til sig selv. Men han er ihærdig, naar vi ere sløve.

G. S. Spurg: on.

Af "Illustreret Familieblad", som redigeres og trykkes i Norge, udtommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subscription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adresseres til

"Illustreret Familieblad."
Decorah, Iowa.

Optagelse af "Illustreret Familieblad"s Fortællinger uden Angivelse af Kilden forbydes.

Indhold.

Sara Nyblads. Af Waldemar Scha. [Slutn.] — Hendes første Tjeneste. [Fort.] — Fattige Folks Børn. — Fyrtaarnet. — Prøv Nøglerne. — Paa Andejagt. [Med Billedet.] — Et Besøg i Fængselet. [Med Billedet.] — Stalheims Hotel [Billedet.] — Marangerfjord i Hardanger. [Billedet.]